

hoofdstuk een

Mary Williams had het niet zien aankomen.

Ze trouwde met Mike Gunner in de zomer van 1972, toen de wereld niets anders nodig had dan liefde, liefde groot genoeg om alle problemen op te lossen. Liefde zo groot dat niemand zich kon voorstellen dat die misschien wel plotseling kon ophouden of verdwijnen of doodlopen, zoals de modderige rivier de Mississippi tien meter verderop.

De bruiloft was bescheiden geweest en was gehouden op een heuvel in Oxford, niet ver van Ole Miss en op een steenworp afstand van het footballveld waar Mike koning was. Trouwen, hadden ze tegen elkaar gezegd, betekende niet dat ze hun onafhankelijkheid kwijtraakten. Ze voegden alleen nog maar een dimensie aan hun relatie toe, iets extra's, iets meer complex. Om zichzelf daaraan te herinneren, hielden ze tijdens de plechtigheid ieder iets vast wat hen symboliseerde – Mary een gedichtenbundel, Mike een football.

Een *football*.

Achteraf gezien had dat een teken moeten zijn, want football was Mikes grootste liefde, en welke man kon met twee geliefden tegelijk getrouwd zijn? Maar op dat moment – met de helft van de gasten in wijde batikjurken en met bloemenkransen – leek het vasthouden van een football en een gedichtenbundel hip en nieuw, aanschoppen tegen tradities en de teugels van het huwelijk. Geen driedelige kostuums voor Mike en Mary.

Mike had een contract met de National Football League bij de Atlanta Falcons en een mooi, nieuw huis een paar kilometer

bij het stadion vandaan. Mary was van huis weggelopen, dus betekende het verlaten van Biloxi dat ze banden doorsneed die al rafelig waren. Ze zouden als één leven, hij in zijn Falconstenu, zij met haar papier en pen in de aanslag om de diepzinnige zinnen en verzen te vangen die in de grond van haar hart groeiden.

Baby's? Die zouden nog minstens vijf jaar moeten wachten. Misschien wel tien. Ze was nog maar negentien, zelf nog een kind. Het huwelijk zou betekenen dat ze nieuwe, verheven manieren zouden vinden om elkaar lief te hebben. 's Zaterdags zou ze op de tribune juichen terwijl haar man voor het team uitrende en op dinsdag zouden ze luieren, op blote voeten rondlopen en koffiedrinken terwijl zij hem haar nieuwste gedicht voorlas.

Althans, dat was het plan.

Maar God had andere plannen, want drie maanden later was Mary zwanger en vlak voor hun eerste trouwdag bracht ze een zoon ter wereld. Cody William Gunner noemden ze hem. Kleine Codester. Mary legde haar pen en papier weg en kocht een schommelstoel. Ze bracht haar dagen, en de meeste nachten, door met flesjes opwarmen, luiers verschonen en ijsberen met een huilende baby.

'Het spijt me dat ik er niet vaker ben,' zei Mike tegen haar. Hij was geen baby's gewend. Trouwens, als hij in vorm wilde blijven, moest hij meer tijd in het stadion doorbrengen, moest hij meer gewichtheffen, meer hardlopen.

Mary zei tegen hem dat ze het niet erg vond, en het gekke was dat het echt zo was. Het leven was goed thuis. Mike vond het leuk om vader te zijn, en Cody was vanaf het moment dat hij werd geboren een echte jongen. Zijn eerste woordje was *bal* en Mike kocht al maanden voordat hij kon lopen een paar sportschoentjes voor hem.

De jaren die volgden, liepen als levendig rood en vrolijk geel in elkaar over. Mike werd succesvol. Hij liep elk seizoen harder

en kreeg de kunst om dieptepasses te vangen steeds meer onder de knie. Er was geen waarschuwing geweest dat hun leven op instorten stond.

In het voorjaar van 1978, toen Cody bijna vijf was, ontdekte Mary dat ze weer in verwachting was. Toch was het niet de baby die op komst was, maar een slechte vangbal die alles op een zaterdag in oktober veranderde. Mike stond helemaal vrij, tien meter van de dichtstbijzijnde verdediger, toen hij omhoog sprong, de bal greep en verkeerd neerkwam.

Een gescheurde knieband, was de diagnose in het ziekenhuis. Een operatie werd gepland, krukken werden besteld. 'Je zult een seizoen moeten overslaan,' zei de dokter tegen hem. 'En om je de waarheid te zeggen: je zult nooit meer zo kunnen rennen als vroeger.'

Zes weken later schonk Mary het leven aan Carl Joseph.

Carl was vanaf het begin anders. Hij huilde niet zoals Cody en sliep meer dan gewoon. Hij was het lastigst tijdens zijn voedingen, als de melk uit de fles uit zijn neus lekte terwijl hij dronk, zodat hij zich verslikte en ging hoesten en proesten.

Mike keek dan naar zijn zoon en werd zenuwachtig. 'Waarom doet hij dat?'

'Ik weet het niet.' Mary hield een spuugdoekje bij de hand, veegde het neusje van de baby af en overtuigde zichzelf ervan dat er niets mis was. 'Hij huilt tenminste niet.'

Hoe dan ook, Mike wilde weg. Zodra hij kon, ging hij weer trainen en hij werkte hard aan het herstel van zijn knie. Tegen de tijd dat het volgende seizoen begon, mocht hij weer spelen, maar hij was ruim een seconde langzamer op de veertig meter.

'We zullen je in een ander team uitproberen, Gunner,' zei de trainer tegen hem. 'Je tijden moeten korter als je je oude positie terug wilt.'

Plotseling was zijn toekomst even wankel als zijn knie en Mike begon na de wedstrijden uit te gaan met de jongens. Dan

dronk hij en kwam met een vreemde, afwezige blik in zijn ogen thuis. Tegen de tijd dat Carl twee was, werd Mike uit de Falcons gezet. Eruit gezet zonder zelfs maar een bedankje of een kaart om hem succes te wensen.

Tegen die tijd wisten ze ook de waarheid over Carl.

Hun tweede zoon had het syndroom van Down. Zijn aan-doening ging gepaard met veel problemen, moeilijkheden bij het eten, ontwikkelingsstoornissen en spraakstoornissen. Op een ochtend zei Mary tegen Mike dat hij aan de ontbijttafel moest gaan zitten.

‘Je praat nooit over Carl.’ Ze zette haar handen in haar zij. ‘Je doet alsof hij griep heeft, of zoiets.’

Mike haalde zijn schouders op. ‘We zorgen wel dat hij therapie krijgt. Het komt wel goed.’

‘Het komt niet goed, Mike.’ Ze hoorde dat haar stem brak. ‘Hij blijft altijd zo. Hij blijft altijd bij ons wonen.’

Het was dat laatste zinnetje dat Mikes aandacht trok. Hij zei op dat moment niets bijzonders, niet dat Mary zich kon herinneren. Maar die zomer was hij meer weg dan thuis. Altijd vertelde hij hetzelfde verhaal. Hij reisde het land door op zoek naar een kans. Hij keek een paar weken in de ene stad rond, daarna in de andere. Hij werkte met een paar verschillende teams en probeerde de trainers ervan te overtuigen dat hij sinds zijn blessure niets aan kwaliteit had ingeboet en alleen maar sterker was geworden.

Maar op een ochtend in een weekend, toen Mike nog in hun slaapkamer lag te slapen, vond Mary een polaroidfoto in zijn weekendtas. Ze zag Mike in een bar staan met drie meisjes, één op elke knie en één hangend over zijn schouder.

Toen Mike wakker werd, stond Mary in de keuken, klaar om hem de waarheid te zeggen. Hij moest ophouden met reizen, met geloven dat hij na zijn volgende proefperiode een contract zou krijgen. Het moest uit zijn met die bars, want ze

had hem thuis nodig. Hij moest haar met de jongens helpen. Het geld raakte op. Als het football niets meer te bieden had, moest hij een baan gaan zoeken, een andere manier om hen te onderhouden. Ze had haar toespraak voorbereid, maar het was helemaal voor niets.

Mike domineerde het gesprek vanaf het moment dat hij haar aan de keukentafel aantrof.

‘Dit...’ Hij hief zijn handen op en liet ze weer slap langs zijn lichaam vallen. Zijn ogen waren bloeddoorlopen. ‘Dit is niet meer wat ik wil.’

‘Wat niet?’ Ze hield de foto omhoog. ‘Bedoel je dit?’

Woede flitste in zijn ogen. Hij griste de foto uit haar handen, verfrommelde hem en smet hem in de prullenbak. De blik die hij haar toewierp was kil, onverschillig. Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Wat ik buitenshuis doe, is mijn zaak.’

Ze deed haar mond open, maar nog voordat ze tegen hem kon zeggen dat hij het mis had, trok hij zijn trouwring van zijn vinger en liet hem tussen hen in op tafel vallen.

‘Het is voorbij, Mary. Ik houd niet meer van je.’

Boven klonk Carls gehuil, het trage, monotone gehuil van een kind dat altijd anders zou zijn. Mary keek op. ‘Het gaat niet om mij.’ Ze zorgde ervoor op rustige, vriendelijke toon te spreken. ‘Het gaat om jou.’

Een luide zucht kwam over zijn lippen. ‘Het gaat niet om mij.’

‘Jawel.’ Ze ging achterover zitten en bleef zijn blik vasthouden. ‘Jij had het helemaal gemaakt voordat je geblesseerd raakte; nu ben je werkloos en bang.’ Medeleven vond een plaats in haar stem. ‘Laten we elkaar steunen, Mike.’ Ze stond op, pakte zijn ring op en hield hem die voor. ‘Laat me je helpen.’

Carls gehuil werd luider.

Mike deed zijn ogen dicht. ‘Ik kan niet...’ Zijn woorden waren een gekweld gefluister. ‘Ik kan hier niet blijven. Ik kan geen

vader voor hem zijn, Mary. Elke keer als ik naar hem kijk... ik kan het niet.'

Mary voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken en het goedkope linoleum onder haar voeten werd vloeibaar. *Wat* had hij gezegd? Had hij het over Carl? Die lieve Carl Joseph, die nooit iets anders deed dan naar Mike glimlachen en ernaar verlangen door hem te worden vastgehouden?

Mary's hoofdhuid prikte en ze kreeg kippenvel op haar armen. 'Wil je zeggen dat je niet met mij getrouwd kan blijven vanwege... vanwege Carl?'

'Zeg het niet zo.' Hij kneep in zijn neusbrug en liet zijn hoofd hangen.

Carl huilde nog harder.

'Maar zo is het wel, hè?' De waarheid explodeerde in haar binnenste en verwondde haar hart en ziel met scherven die littekens achterlieten die nooit meer zouden verdwijnen. 'Je wilt weg omdat je geen vader voor Carl kunt zijn. Of omdat je je voor hem schaamt. Omdat hij niet volmaakt is.'

'Ik heb mijn spullen al gepakt, Mary. Ik heb een taxi gebeld; ik vlieg naar Californië en begin opnieuw. Jij mag het huis hebben; ik zal je geld sturen als ik een baan krijg.'

In een klein, minder belangrijk hoekje van haar geest vroeg Mary zich af waar Cody was, waarom hij zo stil was. Maar ze kon geen aandacht aan haar nieuwsgierigheid besteden. Het kostte haar te veel moeite om zichzelf eraan te herinneren dat ze moest blijven ademen. 'Je laat je zoon in de steek omdat hij het syndroom van Down heeft? Hoor je jezelf, Mike?'

Maar hij liep al terug naar boven.

Toen hij tien minuten later het huis verliet, mompelde hij kort gedag tegen niemand in het bijzonder. Cody kwam in volle vaart de woonkamer uitrennen, de gang in. Zijn ogen waren wijd opengesperd en hij had zorgelijke rimpels in zijn voorhoofd.

‘Papa, wacht!’ Cody rende de deur uit en zijn niet vastgemaakte gymschoenen klapperden bij elke stap.

Mary volgde met Carl op haar hielen en keek vol afschuw naar het tafereel dat zich voor haar ogen afspeelde. De taxi stond voor het huis te wachten en zonder zich nog om te draaien, hielp Mike de chauffeur zijn twee koffers in de achterbak te leggen.

Cody bleef een meter achter hem hijgend stilstaan. ‘Papa, waar ga je naartoe?’

Mike aarzelde en keek naar Cody. ‘Dat doet er niet toe.’

‘Maar, papa...’ Cody deed een stap naar zijn vader toe. ‘Wanneer kom je weer terug?’

‘Ik kom niet meer terug.’ Hij keek naar Mary en toen weer naar Cody. ‘Het is afgelopen, jongen.’ Mike liep naar de passagiersdeur van de auto. ‘Lief zijn voor mama, hoor.’

‘Maar, papa... ik heb vrijdag een honkbalwedstrijd; je hebt beloofd dat je zou komen!’ Cody was in paniek en zijn woorden klonken buiten adem en afgemeten. ‘Papa, niet weggaan!’

Mike deed de deur van de taxi open.

‘Wacht!’ Mary stormde blootsvoets over het vochtige gras naar de taxi. Carl bleef als aan zijn plek genageld staan en keek met zijn duim in zijn mond toe. Mary wees met haar vinger naar Mike. ‘Je kunt nu niet weggaan, Mike. Je zoon praat tegen je.’

‘Niet doen, Mary.’ Mike gaf haar een waarschuwend blik. Hij maakte aanstalten om in te stappen. ‘Ik heb niets te zeggen.’

‘Papa!’ Cody keek van Mike naar Mary en weer terug. ‘Wat gebeurt er? Waar ga je naartoe?’

Mike beet op zijn lip en knikte naar Cody. ‘Dag, jongen.’

‘Toe dan maar!’ Mary schreeuwde, haar stem schril en vol paniek. ‘Ga dan maar weg. Maar als je nu weggaat, hoef je ook niet meer terug te komen. Nooit meer!’

‘Wat?’ Cody zag er wanhopig en ziek uit. Zijn wereld tolde

en hij kon er niets tegen doen. Hij wierp zijn moeder een boze blik toe. 'Dat mag je niet zeggen, mama. Zeg niet dat hij niet meer terug mag komen!'

Mary hield haar ogen strak op Mikes gezicht gericht. 'Hou je erbuiten, Cody. Als hij ons niet wil, kan hij vertrekken.' Ze verhief haar stem weer. 'Hoor je, Mike? Je hoeft niet meer terug te komen!'

Wat er toen gebeurde, zou zolang de ochtend op de nacht volgde, deel van hun leven uitmaken. Cody's vader keek nog één keer naar de drie mensen op het gazon. Toen ging hij achter in de taxi zitten. Hij trok het portier dicht en de taxi reed weg.

'Papa!' Cody schreeuwde en begon te rennen.

Het geluid maakte Carl bang. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht, viel op zijn knieën en wiegde naar voren en achteren. 'Mama... mama... mama,' riep hij.

Mary liep naar hem toe. 'Sst. Stil maar.' Ze wreef over zijn rug. Waarom gebeurde dit? En waarom was er geen waarschuwing geweest? Ze was duizelig van de schok, misselijk en nauwelijks in staat om te blijven staan terwijl ze toekeek hoe Cody achter zijn vaders taxi aan rende.

De taxi minderde geen moment vaart, maar Cody bleef rennen. 'Papa! Papa, wacht!' Vijf huizen verder, zeven, tien. 'Niet weggaan, papa! Alstublieft!'

Elk woord trof Mary als een schot. Toen ze het geen minuut langer kon verdragen, schreeuwde ze naar hem. 'Cody, kom terug!'

Maar hij kwam niet. Hij bleef rennen. Met een snelheid die hij van zijn vader had, rende hij helemaal tot het einde van de straat, tot de taxi allang uit het zicht verdwenen was. Toen bleef hij daar tien minuten staan. Een achtjarig jongetje met donker haar dat op de hoek stond te staren naar een taxi die nooit meer terug zou komen.

Ergens was Mary bijna blij dat Mike weg was.

Zeker, een paar uur geleden was ze nog bereid geweest voor haar huwelijk te vechten. Maar dat was toen ze nog dacht dat de dingen eenvoudiger waren. Ze begreep zijn verwarring nu zijn footballcarrière aan diggelen lag.

Maar je voor Carl schamen?

Carl was haar zoon, een deel van haar. Door zijn handicap was hij nooit tot een gemene, verachtelijke daad, een daad als die van zijn vader, in staat geweest. Nee, Carl zou altijd een vriendelijk, eenvoudig hart houden, maar Mike zou dat missen – zoals hij alles van Carl had gemist sinds de dag dat ze zijn diagnose hadden gekregen.

Nog terwijl ze daar stond te wachten tot Cody terugkwam en nog niet helemaal gelovend dat haar huwelijk voorbij was, voelde ze vastberadenheid in haar hart opkomen. Een liefhebberende man zou van zijn eigen zoon houden. Als Mike geen vader voor Carl wilde zijn, zou zij voor hen allebei genoeg van die jongen houden. Ze zou overeind blijven, zelfs als ze nooit meer iets van Mike Gunner hoorde.

Ze richtte haar aandacht weer op Cody. Zijn smalle jongensschoudertjes hingen omlaag terwijl hij wachtte en naar de lege plek stuurde waar de taxi was verdwenen. Hij stond vast te huilen. Ze kon zijn betraande, met vuile vegen besmeurde wangen en zijn neerhangende kaak bijna zien. Voelde hij zich net als zij? Verlaten? Overstelpd door wanhoop?

Een vreemde gedachte kwam bij haar op en plotseling voerde angst de boventoon.

Want er was iets wat ze tot op dat moment niet had overdacht. Ja, *zij* zou overeind blijven, en Carl zou het zonder Mike ook vast wel redden. Maar Cody aanbad zijn vader, dat had hij altijd gedaan. En als zijn gebogen schouders een teken waren, zou Cody zich niet herstellen zoals zij en Carl.

Hij zou misschien wel nooit meer de oude worden.

hoofdstuk twee

Cody had een steek in zijn zij van het rennen.

Hij drukte zijn vingers in zijn middel en staaarde naar de verlaten straat. ‘Papa!’ Het beeld vulde zijn gedachten weer. De taxi die vaart minderde, even stopte en toen langzaam links afsloeg. ‘Papa, kom terug.’

Hij voelde de wind op zijn gezicht en het drong tot hem door dat hij huilde.

‘Papa!’ Cody hapte uit alle macht naar adem. Waarom ging hij weg? Waar ging hij heen? Papa ging zo vaak op reis, maar hij kwam altijd weer thuis. Altijd. Wat had hij gezegd? Dat hij niet meer terugkwam? Was dat het? Zijn vaders woorden maalden door zijn hoofd, vormden een knellende band om zijn borst en vulden zijn hart en zijn ziel en zijn longen met verdriet. Elke ademhaling was een worsteling.

Zijn vader was weg.

Hij was weg en Cody kon er niets aan doen. *Kom terug, papa!* De woorden bleven ditmaal in zijn keel steken en hij keek omhoog. *Blijf staan. Niet bewegen. Hij komt wel terug, vast wel.*

Cody keek naar de plek waar de taxi de hoek om was gegaan. Gauw, toch? Hij zou toch omkeren, naar huis terugkomen en tegen hen allemaal zeggen dat het hem speet dat hij zo kwaad was geworden? En toen herinnerde hij zich wat zijn vader over Carl had gezegd.

Ik kan geen vader voor hem zijn...

Acht jaar was best groot genoeg om het probleem te snappen. Carl was anders. Hij zag er niet goed uit, praatte niet goed en liep niet goed. Hij was wel gelukkig en was er heel goed

in om van iedereen te houden en hij werd bijna nooit kwaad, maar dat merkte papa misschien niet. Daarom was het dit keer erger dat papa wegging.

Hij wilde geen papa voor Carl zijn.

Cody staaarde naar de straat. *Kom nou terug, papa... keer om.* Hij wachtte en keek.

Niets.

Geen beweging, geen geluid van auto's die keerden en terugkwamen. Geen gele taxi's. Alleen het zachte dansen van wapperende, groene bladeren boven zijn hoofd en het warme zomerlied van onzichtbare krekels. Of iets dat op krekels leek.

Later zou zijn moeder hem vertellen dat ze om hem had gehuild zoals hij daar al die tijd had staan wachten tot zijn vader terugkwam. Maar na een tijdje stond Cody niet alleen nog maar te wachten; hij werd overvallen door een gevoel dat hij tot die dag niet eerder had gekend.

Het begon in zijn voeten en het was bijna alsof het door de bobbelige, gebarsten stoep omhoog kroop. Een brandend gevoel dat door zijn aderen vloeide en naar boven drong, langs zijn knieën en zijn dijen naar zijn buik, waar het rondwervelde en zich vermengde en groeide tot het zijn hart en gedachten vulde en ten slotte zijn ziel.

Pas toen het hem volledig verteerde, pas toen het elk deel van zijn jonge lichaam in zijn greep had, besepte hij wat er over hem was gekomen, wat er in hem was gevaren.

Cody wist wat haat was door Billy Bloom, die bij hem in de tweede klas zat. Billy was groter dan alle anderen. Groter en gemener. Hij liet kleuters struikelen en pikte de bal waar ze in de pauze mee mochten spelen en lachte Cody uit als hij tijdens de rekenles een verkeerd antwoord gaf. Cody haatte Billy Bloom.

Maar wat hij nu voelde, was iets nieuws, iets zo sterk dat zijn armen en benen ervan brandden en hem het gevoel gaf dat hij zwaarder en trager en gevangen was. Alle andere keren

dat Cody het woord haat had gebruikt, had hij niet geweten waar hij het over had. Want *dit* – dit wat hij nu voor zijn vader voelde – was pas haat.

Cody vertelde het nooit aan iemand, maar die ochtend voelde hij zijn hart verschrompelen en sterven, helemaal, op het stukje dat van Carl was na. Zijn kleine broertje dacht dat Cody Superman en Janneman Robinson tegelijk was. De weken verstreken en elke ochtend begon hetzelfde. Carl draafde door de gang naar Cody's kamer, glipte naar binnen en ging naast het bed staan.

'Broer...' Hij tikte Cody altijd op zijn schouder. 'Het is een nieuwe ochtend.'

Dan bewoog Cody, knipperde met zijn ogen en zag Carl staan. 'Ja, vriend, een splinternieuwe ochtend.'

'Komt papa vandaag thuis?'

Cody klemde zijn kiezen op elkaar en ging een beetje over-eind zitten. 'Vandaag niet, vriend. Ik denk het niet.'

Even trok er dan een schaduw van verdriet over Carls gezicht. Maar vervolgens vulde een grijns zijn ronde wangen en maakte hij een grappig, grinnikend geluid. 'Dat geeft niet, want weet je waarom, broer?'

'Nou?'

'Omdat ik jou heb. Ik heb altijd jou nog.'

Cody sloeg dan zijn armen om Carls nek. 'Dat klopt, vriend. Je hebt altijd mij.'

Ze waren onafscheidelijk. Carl volgde zijn broer door het huis, wachtte op schooldagen op hem bij het raam aan de voorkant van het huis. Hij praatte niet zo duidelijk als andere kinderen en had vaak dikke wallen onder zijn ogen. Maar hij was het vrolijkste kereltje dat Cody ooit had gezien. Hij had

lief zonder voorbehoud, en na een paar maanden liep hij op een ochtend Cody's kamer binnen en vroeg niet meer wanneer papa thuis zou komen.

Die dag drong Carl het diepste deel van Cody's hart binnen. Hij wist nog steeds niet precies wat Carl mankeerde, maar wat het ook was, Cody had het gevoel dat er niet veel mensen in het leven van zijn kleine broertje zouden zijn. Als hun vader Carl niet wilde, wilde misschien niemand hem wel.

Niemand behalve Cody. Wat er ook gebeurde, Cody zou van Carl houden, en verder zou hij misschien wel nooit van iemand houden. Aan zijn moeder had hij niets; die was volwassen en de enige die in staat was geweest Cody's vader thuis te houden. Maar ze had daar op het gras gestaan en tegen hem gezegd dat hij moest vertrekken. Dat hij moest vertrekken en nooit meer terug moest komen.

De rest van dat jaar wachtte Cody altijd tot Carl sliep voordat hij zonder zijn moeder welterusten te wensen naar zijn kamer sloop. Dan lag hij op zijn bed en staarde naar de muur. Soms kwamen de tranen, soms niet. Hij begon altijd bij het begin.

Hij hoorde zijn vader tegen zijn moeder praten over vertrekken, over niet bij Carl willen zijn. Dan zag hij zijn vader met een koffer en volgde hij hem naar de voortuin en keek hoe hij naar de gele taxi liep.

'Dag, zoon. Dag.'

Het verhaal speelde zich in zijn hoofd steeds weer opnieuw op de lege muur naast zijn bed af. Bijna altijd trof zijn moeder hem daar aan. Meestal vroeg ze niet waarom Cody vroeg naar bed ging of waarom hij naar de muur lag te staren of hoe hij het vond dat zijn vader weg was.

Maar af en toe probeerde ze het.

Cody herinnerde zich dat zijn moeder op een avond van het volgende voorjaar naar hem toe kwam om met hem te praten. Ze deed de deur open en haalde hoorbaar adem. Toen liep ze

een paar stappen naar hem toe. 'Ik vind het naar dat je je daar verstoep, Cody. Je bent niet de enige die verdriet heeft.'

'Jawel!' Cody draaide zich om en ging rechtop zitten. Zijn hart bonsde. 'Carl herinnert zich papa niet.'

'Ik mis hem ook.' Ze ging op de rand van zijn bed zitten. Haar ogen waren rood en gezwollen en haar stem klonk vermoed. 'Ik houd van hem, Cody. Het is niet mijn schuld dat hij is weggegaan.'

'Het is wel jouw schuld!' Cody deed zijn ogen dicht en herinnerde zich hoe zijn vader was vertrokken. Toen hij ze opendeed, zocht de woede in zijn binnenste een uitweg. 'Je hebt tegen hem gezegd dat hij weg moest gaan!'

'Cody.' Zijn moeder raakte zijn voet aan. Haar vingers trilden. 'Dat meende ik niet.'

'Jawel!' Zijn stem werd luider. 'Je zei tegen hem dat hij weg moest gaan en dat hij nooit meer terug hoefde te komen.'

'Dat zei ik omdat ik boos was. Ik wilde niet echt dat hij wegging.'

Maar niets van wat ze die avond of bij andere gelegenheden zei, kon Cody overtuigen. Ze had tegen zijn vader gezegd dat hij moest vertrekken, en dat niet alleen, ze had niets gedaan om hem over te halen om te blijven. Ze had aardiger voor hem kunnen zijn, hem kunnen helpen om een andere footballbaan te vinden. Lekkerder voor hem kunnen koken. Het maakte niet uit, als ze er maar voor had gezorgd dat hij niet was weggegaan.

Zelfs toen het geen zin meer had, lang nadat zijn kinderjaren waren overgegaan in zijn middelbareschooltijd, gaf Cody haar nog de schuld. Want het was eenvoudiger om een beschuldigende vinger uit te steken dan om de knoop van de haat te ontwarren en de losse eindjes van een leven vol bitterheid uit elkaar te halen.

Tegen de tijd dat Cody in de brugklas zat, benaderde de footballtrainer hem.

‘Jij bent toch de zoon van Mike Gunner? Verdediger bij de Atlanta Falcons een paar jaar geleden?’

Cody zette zijn stekels op en zijn rug verstrakte. ‘Ja, meneer.’

‘Goed.’ De trainer knikte langzaam naar hem. ‘Ik heb je met de andere jongens zien spelen.’ De man aarzelde. ‘Je bent goed, Cody. Je speelt net als je vader. De trainer van het universiteits-team bij de andere middelbare school wil dat je een paar keer per week bij hem komt spelen. Hoe lijkt je dat?’

Cody probeerde snel zijn emoties te analyseren. *Net als mijn vader?* Hij slikte en wist niet goed wat hij moest zeggen.

De trainer trok zijn wenkbrauwen op alsof hij een andere reactie had verwacht. ‘Wat zal ik tegen hem zeggen, Gunner? Heb je belangstelling?’

‘Ja, meneer.’ Hij kuchte en de woorden stokten in zijn keel. Hield hij daarom zo van die sport, van het gevoel van de bal onder zijn arm als hij die tegen zijn ribben drukte terwijl zijn voeten over het veld vlogen? Kwam dat doordat hij de zoon van Mike Gunner was? De woede die nog springlevend in het donkerste hoekje van zijn hart aanwezig was, bulderde zo hard dat het hem de adem benam.

Als football zijn vaders erfenis was, wilde hij er niets mee te maken hebben.

De trainer begon weg te lopen. ‘Goed. Dan laat ik hem weten dat je komt.’

‘Meneer?’ Cody kreeg een kleur. Hij wachtte tot de trainer zich omdraaide. ‘Wat ik bedoel is nee, meneer. Ik ga niet, ik heb geen belangstelling.’

De trainer keek hem bevreemd aan. Toen begon hij te lachen. ‘Natuurlijk heb je wel belangstelling.’ Zijn gezicht vertrok. ‘Football zit je in het bloed.’

‘Nee, meneer.’ Cody’s gedachten draaiden op volle toeren en hij zocht wanhopig naar een antwoord. ‘Ik... ik ga bij de schoolfanfare spelen.’

‘Bij de fanfare?’ De trainer sprak het woord duidelijk met afkeer uit. ‘Dat meen je toch niet?’

‘Jawel, meneer.’ Cody probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. ‘Ik... ik ben gek op de fanfare.’ Hij aarzelde. Hij verfdde nog liever zijn haar roze dan dat hij bij de fanfare ging. Cody voelde dat hij zich ontspande. ‘Het is mijn lust en mijn leven.’

De trainer keek hem onderzoekend aan en de rimpels in zijn voorhoofd verdiepten zich tot een frons. Toen haalde hij zijn schouders op en deed een stap achteruit. ‘Je moet het zelf weten, Gunner. Ik zal ze vertellen dat je andere plannen hebt.’

Terwijl Cody keek hoe de man wegliep, raakte hij steeds meer overtuigd. Zo lang hij leefde, zou hij geen football meer aanraken. Wat hij ook van het spel vond, als hij mensen aan zijn vader herinnerde als hij met een bal rondliep, wilde hij er niets van weten.

Later dat jaar kwam hij in contact met een groep ruiters die boeren regelmatig een handje hielpen, en hij ging regelmatig mee. Cody leerde snel en een paar maanden later kon hij net zo goed met paarden omgaan als de anderen, die al jaren paardreden.

Op een avond, vlak voor de zomer, ontmoetten hij en de jongens elkaar op het kermisterrein om te kijken hoe het rodeoteam van de middelbare school trainde. Ze gingen dicht bij de omheining staan en Cody ademde hem in, die zware geur van stierenhuiden. Cody had wel eens over stierenrijden gehoord, maar die avond was de eerste keer dat hij een cowboy zag rijden. Hij zat in een van de laagste klassen, een mager joch dat Cody wel eens tegenkwam. Langzaam en voorzichtig liet de cowboy zich op een inktzwarte stier zakken, en in een waas ging het hek open en schoot het beest de arena in.

De stier bokte, sprong wild en onbeheersbaar in het rond en gooide zijn kop naar achteren. Het enige dat de cowboy kon doen, was zich vasthouden. Zes seconden later zakte hij scheef op de rug van het dier en smakte tegen de grond.

‘Niet best!’ riep een oudere cowboy. De man was misschien achter in de twintig. Ongetwijfeld de rodeotrainer. ‘Je hebt er acht nodig, Ronny! Acht seconden.’

De jongen stond op, sloeg het stof van zijn wijde spijkerbroek en drukte zijn cowboyhoed op zijn hoofd. Zijn stem klonk respectvol op een manier die Cody wel aanstond. ‘Ja, meneer. Acht seconden.’

Er stonden vijf stieren in krappe, zware kooien. De zwarte, twee bruine, een grijs-wit gevlekte en een brede gele met een bult tussen zijn schouders. Om de beurt bereden Ronny en een paar andere jongens van school de stieren terwijl de trainer adviseerde schreeuwde.

‘Diep zitten, Taylor. Zoek je evenwicht en houd het vast...! Beweeg je benen, Ronny... Kevin, hou je hand hoger boven je hoofd! Goed zo!’

Cody hoorde er bijna niets van.

Hij ging te zeer op in het bekijken en bestuderen van de stieren. Hun woede fascineerde hem. De acht seconden waarin de cowboy op de rug van de stier zat, waren een illustratie van een strijd die hij goed kende, van de oorlog die hij dagelijks voerde tegen de boosheid en razernij in zijn binnenste. Zoals de ruiter worstelde om tijdens het wilde bokken te blijven zitten, zoals hij zijn evenwicht probeerde te bewaren tijdens een rit die hij geen moment ook maar enigszins in de hand had, zo vocht hij om de emoties die in zijn binnenste kookten de baas te blijven.

Voordat hij onder woorden kon brengen wat hij voelde, zonder een woord tegen zijn vrienden te zeggen, liep hij langs het hek om de arena heen en liep naar de man die nog steeds opdrachten naar de cowboys blafte.

‘Dat is veel beter, Ronny. Voel je het? Blijf het middelpunt zoeken!’

‘Meneer?’ Cody plantte zijn voeten stevig op de grond en sloeg zijn armen over elkaar.

De man greep de bovenkant van zijn hoed vast en keek over zijn schouder. 'Wat wil je, knul?'

Cody aarzelde niet. 'Ik wil rijden.'

'O, ja?' De trainer glimlachte. 'Hoe oud ben je? Elf?'

'Dertien.' De temperatuur van zijn woede steeg een paar graden. Hij rechtte zijn rug. 'Ik blijf op elke stier zitten die u hebt.'

De man leunde tegen het hek en bestudeerde hem. 'In welke klas zit je? Brug?'

'Ja, meneer.'

'Over een jaar mag je voor me rijden.' Hij draaide zich om naar de activiteiten in de arena.

Cody staarde naar de rug van de man en klemde zijn kaken op elkaar. Hij had van niemand toestemming nodig om op een stier te rijden. Het was zijn eigen keuze; het was tussen de stier en hem. Hij liep verder langs de arena, in de richting van de kooien.

Een van de cowboys keek naar hem. 'Hé, jij daar, ophoepe-len! Hier mogen alleen cowboys komen.'

'Ik ben ook een cowboy.' Hij knikte met de rand van zijn hoed naar de trainer. 'Hij wil zien wat ik kan.'

De jongen fronste zijn wenkbrauwen, maar daarna werd zijn gezicht vriendelijker. Hij haalde zijn schouders op. 'Goed, neem de volgende dan maar.'

Hij had op z'n minst bang moeten zijn. De stieren hadden geen horens, maar ze waren wel enorm. Als hij onder die gespierde poten terechtwam, zou hij het niet na kunnen vertellen. Cody klemde zijn kiezen op elkaar. Zolang de trainer hem maar niet in de kooien zag, gebeurde er niets.

Toen hij aan de beurt was, keek hij naar de trainer en merkte dat hij zich ontspande. De man stond met zijn rug naar de kooi met drie ruiters te praten. Cody hield zijn adem in. Hij zou niet bij de arena vandaan gaan zonder dat hij een stier had bereden.

‘Jij bent aan de beurt, jochie,’ riep een van de oudere mannen. ‘We staan op je te wachten.’

Cody haalde diep adem en verzamelde moed. Toen deed hij wat hij de andere cowboys had zien doen. Hij klom op de krappe, metalen kooi, zette zijn voeten aan weerskanten van de stier op de stangen en prutste wat met het touw. Hij moest zijn hand toch op de een of andere manier aan de stier vastbinden? Hij sloeg het touw dubbel in een poging een lus te maken.

‘Goeie grutten, heb je dat soms nog nooit gedaan?’ De cowboy bij het hek boog zich naar hem toe. ‘Met welke hand rijd je?’

Met welke hand? Cody slikte en stak zijn rechterhand uit.

‘Goed.’ De cowboy begon Cody’s hand met de palm naar boven in het touw te wikkelen tot hij stevig tegen de rug van de stier zat. ‘Schuif eens naar voren.’

Cody deed wat hem gezegd werd. Op dat moment zag hij de blik in de ogen van de stier.

Harde, levenloze ogen die probeerden een glimp op te vangen van de sterveling die het lef had op zijn rug te klimmen. Cody keek naar het beest. De woede in de ogen van het dier werd slechts geëvenaard door de zijne.

‘Hoor je me, cowboy? Ben je zover?’

Cody knipperde met zijn ogen. Waar was hij mee bezig? Waarom zat hij op die stier? Was hij soms gek? Angst probeerde iets te zeggen, maar woede gaf hem een schop tegen zijn schenen. *Vooruit stier, zet ’m op. Jouw woede is niets vergeleken met de mijne.* Hij knikte. ‘Ja.’

De kooi was open.

Bewaar je evenwicht. Was dat niet wat de trainer tegen de andere jongens had gezegd? *Stevig zitten; bewaar je evenwicht.* Hij concentreerde zich op de rug van het dier en plotseling worstelde hij niet meer om op een bokkende stier te blijven zitten, maar nam hij het tegen zijn vader op. Hij vocht tegen de een-

zaamheid en de afwijzing en het verlaten zijn en hij richtte al zijn woede op het dier.

Hoe vaak hadden gedachten aan zijn vader hem niet de neiging bezorgd zijn hand door een muur te stompen of een deur uit zijn hengsels te rukken? Hardlopen hielp wel wat, maar niets bracht de woede in zijn hart tot bedaren.

Niets, tot nu toe.

De zoemer ging. Cody trok zijn hand los en zwaaide zijn benen over de flank van de stier. Er vloei­de iets door zijn aderen, maar het duurde een paar seconden voordat hij besepte wat het was.

Opluchting.

Voor het eerst sinds zijn vader ervandoor was gegaan, had hij niet meer het gevoel dat zijn hart verlamd was van woede. De reden was duidelijk: hij had elke zweem van emotie op de rug van de stier achtergelaten.

Pas toen hoorde hij de trainer naar hem schreeuwen. Een van de cowboys dreef de stier terug naar het hok en er viel een stilte in de arena. Cody draaide zich om en bleef stokstijf met zijn gezicht naar de man gekeerd staan. Zijn vrienden waren dichterbij gekomen. Ze stonden met wijd opengesperde ogen bij het hek.

‘Blijf staan, jongen. Blijf waar je bent!’ Zelfs bij het slechte licht van de arena kon Cody zien dat de wangen van de trainer vuurrood waren. Hij stormde op Cody af tot hun gezichten maar tien centimeter van elkaar verwijderd waren. Zijn stem daalde tot een dreigend gesis. ‘Ik had gezegd dat je naar huis moest gaan.’

‘Het spijt me, meneer.’ Cody slikte moeizaam, maar verbrak het oogcontact niet. ‘Ik... ik moest vanavond rijden. Het *moest* gewoon.’

De man vertrok zijn gezicht tot een spottende grijns. Toen, langzaam maar zeker, ontspande zijn gezicht zich en deed hij een stap naar achteren. ‘Waar heb je zo leren rijden?’

Hij kon nu niet tegen de man liegen; niet als hij nog een keer wilde rijden. ‘Dit was mijn eerste rit, meneer.’

‘Je eerste...’ De ogen van de trainer vernauwden zich. ‘Dit was je eerste rit op een stier?’

‘Ja, meneer.’ Cody rechtte zijn rug een beetje. ‘Het spijt me, meneer.’

De man stak zijn duimen achter de gesp van zijn broekriem. ‘Hoe heet je, jongen?’

‘Cody. Cody Gunner.’

‘Ga je naar Jefferson High School, Gunner?’

‘Ja, meneer.’ Hij keek even naar de grond. ‘Als ik oud genoeg ben.’

‘Je wilt rodeorijder worden. Is dat het?’

Rodeorijder? Dat idee had Cody niet eerder overwogen. Maar hij wilde niets liever dan weer op een stier klimmen. Cody zuchtte, nog steeds bezig op adem te komen. Hij keek de trainer weer aan en de roes van de rit ebde weg. ‘Ja, meneer. Dat wil ik.’

De trainer aarzelde. Nu zou hij Cody de arena uit schoppen en tegen hem zeggen dat hij nooit voor het rodeoteam van Jefferson zou mogen rijden. *Nooit*. Cody wachtte, niet in staat onder de blik van de man met zijn ogen te knippen.

Maar in plaats van hem naar huis te sturen of hem de les te lezen om wat hij had gedaan, knikte de trainer kort naar hem. Een spoor van een weinig gebruikt glimlachje speelde om zijn mondhoeken. ‘Weet je, Cody Gunner? Ik denk dat je wel goed wordt.’

Daarna was er geen weg terug meer.

Cody’s verjaardag was drie weken later in juni. Hij wilde maar één ding – lesgeld en vervoer naar een rodeocursus in Colorado.

‘Stierenrijden?’ Zij moeder fronste haar wenkbrauwen. ‘Cody, dat is de waanzinnigste sport van de wereld.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en tikte met haar voet op de grond. ‘Je

mag alles behalve dat.’ Ze draaide zich weer om naar de vaat die ze aan het doen was. ‘Ga football spelen, net als je vader. Dan neem je het tenminste op tegen jongens van je eigen formaat. Niet tegen een stier.’

Football spelen, net als zijn vader? Cody voelde dat zijn blik harder werd. Hij voelde niets dan verachting voor zijn moeder. Na al die tijd begreep ze het nog steeds niet. Zeker, ze was niet streng. Ze schreef hem geen regels voor, zoals de ouders van andere jongens. In plaats daarvan gaf ze hem wat hij wilde en bestookte ze hem met vragen. ‘Cody, hoe is het?’ ‘Cody, wat denk je?’ ‘Cody, wat voel je?’ ‘Cody, wat is er aan de hand?’

Hij had genoeg van haar vragen, van haar pogingen het feit dat hij geen vader had te compenseren. Ze zeurde nooit over zijn houding of zijn gebrek aan vriendelijkheid, hoewel hij heimelijk wenste dat ze dat wel zou doen.

Maar als ze het presteerde om voor te stellen dat hij football ging spelen, kende ze hem niet eens.

Carl moest het gesprek hebben gehoord, want hij duwde tegen hen aan tot hij tussen hen in stond. Hij was acht tegen die tijd en nog even lief als toen hij twee was. ‘Cody, broer, kom hier!’

Cody’s woede bekoelde. Carl was zijn beste vriend, de enige die hij kon vertrouwen. Cody kon het aantal keren dat hij had gewenst dat hij en niet Carl met het syndroom van Down was geboren niet tellen. Want Carl was tenminste gelukkig, snapte niet dat hun vader was weggegaan, laat staan dat hij begreep waarom. Carls ogen waren eerlijk en vol licht en zijn enthousiasme kende geen grenzen. Hij noemde Cody ‘broer’ en Cody noemde hem ‘vriend’.

Carl pakte zijn hand en trok eraan. ‘Kom, broer, praat met me.’

‘Even wachten, vriend.’ Cody keek kwaad naar zijn moeder. ‘Het is mama’s beurt.’

‘Nee, Cody!’ Carl grijnsde breed en trok nog wat harder. Zijn stem klonk hard en opgewonden.

Ditmaal kon Cody geen weerstand meer bieden. Hij schonk zijn moeder een boze blik en liet zich naar de aangrenzende kamer trekken. Toen Carl dacht dat ze alleen waren, straalden zijn ogen. ‘Ga je op een stier rijden, Cody?’

Cody’s hart werd warm bij de transparante blik in de ogen van zijn broer. Een blik vol opwinding en trots en spanning. ‘Ja, vriend. Ik word rodeorijder.’

‘Weet je nog dat we een rodeo op televisie zagen?’ Hij wiegde heen en weer, zenuwachtig en vol verwachting.

‘Nou en of.’ Cody legde zijn arm om Carls schouders en drukte hem tegen zich aan.

Carl slaakte een wilde overwinningskreet. Hij glipte uit Cody’s arm en liep stampend een ererondje om zijn broer heen. Zijn armen haalden uit naar onzichtbare doelen. ‘Stierenrijden! Mijn broer wordt rodeorijder!’

Terwijl Cody Carl gadesloeg, weldde de vertrouwde beschermingsdrang in zijn hart op. Eén keer, een paar jaar nadat hun vader was weggegaan, had een jongen uit zijn klas naar Cody gewezen en gelachen. ‘Zijn broer is een mongool! Hij woont bij mij in de buurt.’

Het had niet uitgemaakt dat de kinderen met een spellingtoets bezig waren. Cody had de jongen al in de houdgreep voordat die de kans had om hulp te roepen. De onderwijzeres en een passerende conciërge hadden Cody samen van de jongen af moeten trekken. Dat was de laatste keer geweest dat iemand op de basisschool iets gemeens over Carl had gezegd.

Terwijl Cody hem nu gadesloeg, groeide de vastberadenheid in zijn hart. Niemand moest het in zijn hoofd halen Carl kwaad te doen. Niemand. Zijn broer bleef staan en haalde overdreven luidruchtig adem. ‘Ik ben bekaf.’

Cody glimlachte. ‘Ja, ik zie het.’

Wat kon het hem schelen als zijn moeder geen toestemming gaf? Zijn besluit stond al vast. Het feit dat Carl opgewonden was, maakte hem alleen nog maar zekerder van zijn zaak.

Cody wreef over Carls hoofd. 'We hebben het er later nog wel over, goed?' Hij trok een gezicht. 'Mama wacht op me.'

'Ja.' Carl knikte en deed zijn best hetzelfde gezicht te trekken als Cody. 'Mama wacht.'

Cody grijnsde. Het was onmogelijk om niet van Carl te houden. Hij draaide zich om en trof zijn moeder wachtend in de keuken aan. Ze had haar armen over elkaar geslagen.

'Wat had dat allemaal te betekenen?'

'Carl is blij voor me.' Cody stak zijn kin naar voren. 'Over een paar weken word ik veertien, mama. Ik wil naar de rodeo-cursus. Dat is het enige dat ik wil.'

Haar blik vertelde hem alles wat haar woorden niet zeiden.

Ze wilde boos worden, tegen hem zeggen wat alle moeders zouden zeggen als hun zoon hun vertelde dat hij rodeorijder wilde worden. Mensen verongelukten als ze op stieren reden; ze werden vertrappt, verminkt, raakten verlamd. In die gewelddadige sport kon een lichaam in vier seconden vier decennia ouder worden. Maar ze moest de vastberadenheid in Cody's blik hebben gezien, want ze knipperde met haar ogen.

En die ene knippering vertelde Cody dat hij had gewonnen.

De voorbereidingen verliepen vlot en tegen de tijd dat hij van de cursus thuiskwam, kon hij er alleen nog maar aan denken dat hij zo snel mogelijk weer op een stier wilde zitten.

Cody leerde al snel iets over stierenrijders. De allerbesten reden omdat ze van de sport hielden, omdat ze er al van hielden sinds ze oud genoeg waren om op de rug van een schaap te springen. Voor zulke ruiters was elke rit een ongeëvenaarde stoot adrenaline, een verslavende kick die nergens mee te vergelijken was.

Cody leek in niets op hen.

Tijdens al zijn jaren op de middelbare school en ook nog na zijn achttiende, toen hij in aanmerking kwam voor een startlicentie van de Vereniging van Professionele Rodeocowboys, tijdens alle gelegenheden waarbij pure woede hem in staat stelde op stieren te blijven zitten die niet bereiden konden worden, tijdens de eerste twee seizoenen waarin Ali hem opviel, de eerste twee seizoenen waarin mensen begonnen te fluisteren dat er misschien wel geen betere stierenrijder was dan de onafhankelijke Cody Gunner en geen betere tonnenracer dan de ongrijpbare Ali Daniels, tijdens alle reizen en vrouwen en woeste stieren, was er steeds één gedachte die hij maar niet uit zijn hoofd kon zetten: zijn vader was uit Carls leven weggegaan omdat de jongen het syndroom van Down had, omdat er duidelijk iets aan die zoon mankeerde. Dat had Cody hem horen zeggen. Maar hoe zat het dan met die andere zoon, zijn oudste zoon? Hoe zat het met hem? Zijn vader had ook hem in de steek gelaten en wat Cody nooit helemaal had begrepen, was dit: wat was er eigenlijk mis met hem?

Dat was de vraag die de kolen van zijn boosheid opstookte, ook als zijn verleden voorgoed achter hem scheen te liggen. Nee, Cody reed niet op stieren voor de kick, hoewel die er wel degelijk was. Cody reed omdat de acht seconden durende strijd met een stier van bijna duizend kilo de enige manier was om met zijn woede te leven.

En terwijl Cody Gunner een bekendheid werd, terwijl hij hét onderwerp van gesprek op het Pro Rodeotoernooi werd – de onoverwinnelijke, onverslaanbare cowboy – was dat wat hij geheim hield. Het feit dat hij niet reed omdat hij van de sport hield. Hij reed omdat hij wel moest.